

rezhet. Nem elég vereség ez nekik? S nem elég intés-e nekünk? Átvegyük-e a vert hadak hangját és műfajait?

Inkább mérsékeltek vagyunk, nyugodtak. Inkább várunk. Inkább magányos utakat teszünk meg, inkább nyúljanak ki a vándoréveink. Inkább készüljünk többet arra a dologra, ami titokban, csöndben mindig és legforróbban érdekel, talán többet ér majd, többet használ majd a mi megtalált szavunk, mintha be-tanult leckét ismételnénk. Meg kell gondolnunk, mi volt az előt-tünk járók vereségének oka . . . De más is gondolja meg, jobban, s ne ítéljen tévesen a nemzedék magyarságáról.

ÉNEK A RÖG FELETT

*Kalászkok között, nyári délután
Testvér Nap alatt boldogan lépek,
Minden kalász most meleg anya-kar
S ölükbe vesznek bús ezredévek.*

*Könnyű viganót hullat rám Isten,
Föld vagyok én is most zokogva: por,
Szent sár és lélek Ádám testéből,
Akit angyalok visznek valahol.*

*Nincs homály, idő, jajdulás, átok,
Benne dobog a föld ereimben,
Ősi, megtárult horizont vagyok:
Gyerek és állat, kalász, meg minden.*

*A lélek fulladt sikolya vagyok,
Kinek sírása egy lehet ma már:
Földet ne lássak: Jelent, hol jogra
Éhes zsellérek satnyult karja vár.*

*Ne lássak Földet mai álarcban,
Ki felé kapzsiságok marka nyúl,
Földet, ki hadvezérek álma lett
S nincsenek tiszta gyökerek alul.*

*Mezőt lássak, ős kalászt, akik közt
Tudjam: figyel az Isten az égen
S Isten arcát láthatom a fákban.
S békén csúszó bogarak szemében . . .*